

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2019, č. j. 15 A 86/2016 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 16. 1. 2019, č. j. 15 A 86/2016 – 42, zamítl jako nedůvodnou žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. 5391/DS/2015. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice ze dne 8. 10. 2015, č. j. 65503/15/DOP/APr, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a proti výzvě k odevzdání řidičského průkazu, a provedený záznam dvanácti bodů ke dni 22. 6. 2015 byl potvrzen.

[2] Krajský soud nejprve uvedl, že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími důvody a zabýval se žalobcem předloženými důkazními prostředky (tedy rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek vydanými v jiných, dle žalobce obdobných věcech). Žalovaný vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu a s právním názorem jiných správních orgánů, který byl vyjádřený v rozhodnutích předložených žalobcem, se neztotožnil. Rozhodnutí žalovaného tak není nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce.

[3] Krajský soud dále připomněl, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu), zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání, jak jej uvádí příloha k zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tato pravidla při přezkumu žalovaný respektoval.

[4] Žalobce konkrétně zpochybnil záznamy bodů v registru řidičů, které mu byly připsány na základě pokutových bloků ze dne 21. 3. 2012 a ze dne 23. 1. 2015. Krajský soud neshledal, že by tato rozhodnutí vydaná v blokovém řízení byla nicotná či trpěla nějakými vadami. Po jejich prostudování dospěl k závěru, že v příslušných pokutových blocích je dostatek relevantních údajů umožňujících identifikaci žalobce a jeho přestupkového jednání. Podle názoru krajského soudu uvedené pokutové bloky obsahují zákonem stanovené náležitosti a jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce). Soud také podotknul, že žalobce se v případě rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 23. 1. 2015 pokusil o jeho změnu či odstranění, a to podáním podnětu k zahájení přezkumného řízení. Příslušný správní orgán ale neshledal důvody k jeho zahájení. Krajský soud v tomto směru uzavřel, že správní orgány se věcí zabývaly dostatečně, záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden v souladu s právními předpisy a na základě způsobilých podkladů.

[5] Krajský soud rovněž konstatoval, že žalovaný neporušil zásadu legitimního očekávání a ani nenarušil princip rovnosti účastníků před zákonem, jak tvrdil žalobce. Žalovaný řádně zdůvodnil, proč se odklonil od závěrů vyslovených v žalobcem předložených rozhodnutích jiných správních orgánů. Odkazovaná rozhodnutí nadto podle krajského soudu neodpovídají aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Stěžovatel jako v žalobě opětovně namítá, že žalovaný ignoroval předložená rozhodnutí správních orgánů, například Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z nich vyplývá, že tento správní orgán (na rozdíl od žalovaného) při rozhodování o odvolání hodnotil „kvalitu provedení jednotlivých rozhodnutí“ a posuzoval, zda pokutové bloky mohou být způsobilým podkladem pro záznam v bodovém hodnocení řidiče. Žalovaný rozhodl v rozporu se zásadou legitimního očekávání a bez jakéhokoli zdůvodnění nepřihlédl k ustálené správní praxi, kterou lze dovodit ze stěžovatelem předložených

pokračování

rozhodnutí. Pokud se správní orgán hodlá odchýlit od dosavadní praxe, musí tento postup řádně zdůvodnit. To se v dané věci nestalo.

[8] Stěžovatel dále namítá, že oznámení o přestupku není dostatečným důkazem a vždy je třeba toto oznámení porovnat s předmětným rozhodnutím. Je toho názoru, že i přes respektování specifického charakteru blokového řízení nelze omluvit nedostatky pokutových bloků, které ve svém důsledku způsobují, že tato rozhodnutí nenaplnují zákonem požadované náležitosti. Těmito náležitostmi jsou údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, dále by mělo být jasné, čeho se přestupce dopustil a jakou zákonnou povinnost svým jednáním porušil. Pokutové bloky ze dne 21. 3. 2012 a ze dne 23. 6. 2015 zákonné požadavky nesplňují, a proto nemohou být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (stěžovatele).

[9] Stěžovatel dále polemizuje se závěrem žalovaného, že svým podpisem na pokutovém bloku vyjádřil souhlas se správností rozhodnutí o spáchaném přestupku nebo s jeho projednáním ve zkráceném řízení. Není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal on, jako přestupce, namísto správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Stejně tak nelze od stěžovatele očekávat znalost práva, již je třeba k posouzení správnosti rozhodnutí a zhodnocení možností nápravy případných nesprávností. V závěru kasační stížnosti uvádí, že krajský soud věc nesprávně posoudil, neboť podklady, ze kterých vycházely správní orgány, jsou nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti a k návrhu na přiznání jejího odkladného účinku nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení a předložení spisů přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Předně je třeba připomenout, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s. a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu dostupná na www.nssoud.cz) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, ale i obsah jeho rozsudku. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu ověřil, že stěžovatel v kasační stížnosti většinou jen zopakoval námitky uplatněné v žalobě, aniž by konkrétně reagoval na závěry krajského soudu nebo s nimi polemizoval. Prakticky se zaměřil jen na výtky vůči postupu žalovaného. Jeho argumentace se tak v podstatné části míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Na tomto místě je třeba připomenout, že jádro soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů se soustředí v řízení před krajským soudem. S tím souvisí i poměrně striktní pravidla o koncentraci řízení a možnosti vymezení žalobních bodů pouze ve lhůtě pro podání žaloby [viz § 71 odst. 2 písm. d) s. ř. s. a § 72 odst. 1 s. ř. s.]. Řízení o kasační stížnosti jakožto mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu je řízením, v jehož průběhu je Nejvyšším správním soudem přezkoumávána zákonnost posouzení věci a postupu krajského soudu. Důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k rozhodnutí krajského soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73).

[15] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že stěžovatel obdržel dostatečnou odpověď na jím vznesené argumenty proti rozhodnutí žalovaného. Není smyslem kasačního přezkumu veškeré závěry z napadeného rozsudku znovu opakovat. Krajský soud se detailně zabýval informacemi obsaženými na pokutových blocích ze dne 21. 3. 2012 a ze dne 23. 6. 2015, a konstatoval, že splňují veškeré zákonné náležitosti a jsou způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v registru řidičů (viz především odstavce 22 až 29 napadeného rozsudku). Kasační soud na napadený rozsudek v podrobnostech odkazuje. Jestliže stěžovatel žalobní námitky v kasační stížnosti opakuje, pomíjí věcné posouzení krajského soudu. Tento deficit je zřejmý u většiny kasačních námitek (viz rekapitulace kasačních námitek v odstavcích [8] a [9] výše). Tuto argumentaci stěžovatele nelze považovat za kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[16] I přes výše uvedenou skutečnost však není zcela znemožněno projednání kasační stížnosti. Její jediná pasáž, kterou lze označit za polemiku (alespoň v obecné rovině) se závěry krajského soudu, je obsažena v části III kasační stížnosti. Podle stěžovatele „je nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného“, že při jeho rozhodování nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání. Současně uvádí, že žalovaný se vůbec nevyjádřil, z jakého důvodu se odklonil od ustálené rozhodovací praxe správních orgánů. *De facto* tedy stěžovatel namítá jak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tak i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, pro kterou měl krajský soud toto rozhodnutí zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).

[17] Nepřezkoumatelnost je vadou rozhodnutí, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Napadený rozsudek odpovídá požadavkům Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost (k tomu například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Krajský soud odpovídajícím způsobem rekapituloval žalobní body a řádně

pokračování

a srozumitelným způsobem je vypořádal, tedy i včetně uvedení příslušné právní argumentace. K tvrzenému pochybení žalovaného, které mělo spočívat v nevypořádání se s předloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, krajský soud správně uvedl, že žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že se s právním názorem uvedených správních orgánů neztotožňuje, neboť sám vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se též podle mínění krajského soudu vypořádal i se všemi námitkami zpochybňujícími způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů, napadené správní rozhodnutí proto neshledal nepřezkoumatelným (viz odstavec 17 napadeného rozsudku). K porušení zásady legitimního očekávání (a rovnosti před zákonem) se krajský soud dále vyjádřil v odstavci 31 napadeného rozsudku, kde uvedl, že uplatnění této zásady není bezbřehé. Správní orgán se může odchýlit od své dosavadní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Podle krajského soudu žalovaný tomuto požadavku dostál, neboť své úvahy podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl v souladu s ní. Ani v tomto směru tak Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku žádné vady.

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti a bylo by tak namíste mu právo na jejich náhradu přiznat. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[21] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť rovnou přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Bechyně, advokáta se sídlem Legerova 148, Kolín (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu